

& MAAILMATASE ESTONIA TEATER

Igal lavastusel on lavaelus nii tõuse kui mõõnasid. Etendused ei ole oma tasemelt kunagi päris identsed, vähemalt meie teatrites küll. Õnnestumine (või unsuminek) sõltub paljudest asjaoludest. Kuid vaataja, kes tuleb teatrisse, ei tea, mitmendat korda üks või teine osatäitja seda rolli esitab, milline on kellegi vokaalne või emotsionaalne seis, millised saavutused (või hingelised vapustused) on sel või teisel näitlejal või lauljal hiljaaegu olnud. Ta ei peagi teadma. Teatrikülastaja jaoks on ju tegemist esietendusega.

Esietenduslik atmosfäär oli Estonia Teatris ka 9. detsembril, kui dirigendipuldis oli Arvo Volmer, Rodrigo di

Posa osas esines Väino Puura, Ebolit kehastas Riina Arienne ja kuninganna Elizabetha partiid laulis külalissolist Leedu Rahvusoperist Irene Milkevičiute.

Neist olulisim oli leedulanna esinemine, sest tegemist on vaieldamatult maailmamainega solistiga. Kaunis tämber ja hiilgav vokaaltehnika, mis lasi tuua esile Elizabetha partiis tunduvalt rõhkem tahke, kui seni selles lavastuses on kuulda olnud. Ta hääli oli õrn armastustseenides, dramaatiline hingelistes läbielamistes, väärrikas kõla liisandus viimases pildis suures aarias. Muusikalise teksti täpsus ja pikk hingamine on Milkevičiute taseme juures elementaarne. Näiteks Filippo kabineti pildis on kvar-

Veel kord Verdi oo

tetis üks Elizabetha rolli komistuskivi ja ainsana senikuuldud solistidest kõlas see kõrge pianissimo fraas Milkevičiute esituses laitmatult.

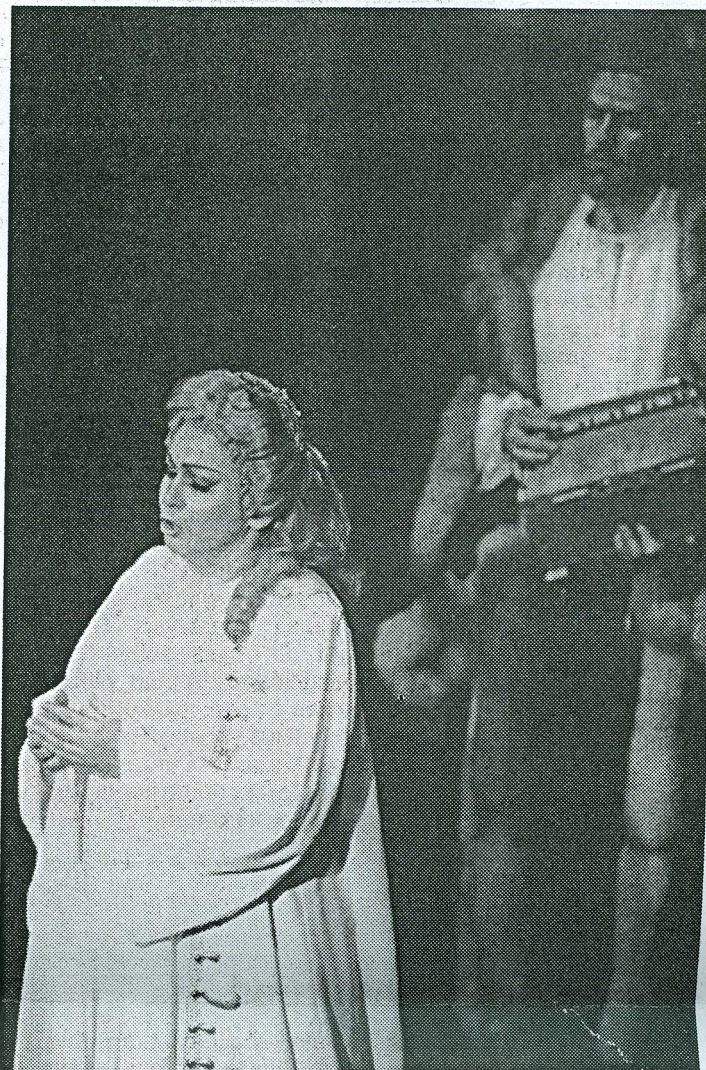
Dirigent Arvo Volmer valitseb väga hästi orkestrit. Tal on selge ja täpne löök. Mis aga toimub laval, tundub Volmeri jaoks olevat sekundaarne. Kohati on ta tempod lauljate jaoks harjumatud (eriti autodafee pildis, kus Volmeri interpretatsioon tegelikult pildile suurema dramaatilise andis, kui Cillarioli oli) ja dirigendina peaks ta suutma kogu esinejaskonna ühe mütsi alla viia. Et Volmer ka väga tähelepanelik solisti suhtes võib olla, seda tõestas ta Elizabetha aariaga, kus ta Irena Milkevičiute igat nüanssi jälgis.

Rodrigo di Posa on igati

^{Arienne!}
Väino Puura jaoks sobiv roll. Kuigi praegu jääb ta oma partii veenvuses partneritele alla ja ta ei tunneta iga fraasi veel päris täpselt, võib sellest loota toredat saavutust. Rollikäsitluses võiks ta olla mehisem ja väärrikam. Ka intonatsiooniga on veel mitmes kohas probleeme.

Printsess Eboli osas Riina Arienne alustas oma esinemist paljulubavalt. 2. pildi saratseeni laul kõlas mänglevalt ja kergete koloratuuridega (pisut ebatäpse intoneerimisega küll). Et see laul poole võrra lühemaks oli tehtud, on müüdugi dirigendi otsustada. Ka aiapildis kõlas Riina Arienne duetis Carloga (Vello Jürna) on teinud tõhusaid edusamme ja hakanud tunnetama iga üksikut fraasi) kenasti — sooja

"Eesti Sõnumid"

Irena Milkeviciute ja Mati Palm ooperis "Don Carlo".

HARRI ROSPU foto

Verdi ooperist "Don Carlo"

Airiennel

Väino Puura jaoks sobiv roll. Kuigi praegu jääb ta oma partii veenvuses partneritele alla ja ta ei tunneta iga fraasi veel päris täpselt, võib sellest loota toredat saavutust. Rollikäsitluses võiks ta olla mehisem ja väärikum. Ka intonatsiooniga on veel mitmes kohas probleeme.

Printsess Eboli osas Riina Arienne alustas oma esinemist paljulubavalt. 2. pildi saratseeni laul kõlas mänglevalt ja kergete koloratuuridega (pisut ebatäpse intoneerimisega küll). Et see laul poole võrra lühemaks oli tehtud, on muidugi dirigendi otsustada. Ka aiapildis kõlas Riina Arienne duetis Carloga (Vello Jürna on teinud tõhusaid edusamme ja hakanud tunnetama iga üksikut fraasi) kenasti — sooja

häälevärviga ja loogiliste tõusudega (vaid kättemaksu koht kippus toonilt veidi lamedaks minema). Eboli rolli mõõdupuu on 6. pildi aaria. Selle esimene pool oli Riina Ariennel emotsionaalne ja haarav. Edasi aga ei leidnud ma kuidagi toimunule põhjendust. Kui lauljal puuduvad hääles konkreetse partii jaoks vajaminevad kõrged või madalad noodid, siis pole ta antud rolli jaoks sobiv. Kui need vajalikud noodid puuduvad hetkelise vokaalse vormi tõttu, siis pole ta praegu osa jaoks paslikul tasemel ja peaks enne publiku ette astumist oma õige vormi taastama. Verdile kaasautoriks hakkamist ja raskemates kohtades vokaalpartii kohandamist oktaavi võrra üles-alla pean ebaprofessionaalsuseks, mida

rahvusooper enesele lubada ei tohiks.

Külalissolistide kutsumine on teatrit ergastav sündmus, aga kahjuks mitte alati tulemuslik. Pean silmas Eilene Hannani ja Tiziana Zoccarato osalemist mõni aeg tagasi. Eilene Hannan printsess Eboli osas näitas head näitlejameisterlikkust, aga äärmuseni ebaühtlast vokaali madalas registris lameda kõritooniga. Tiziana Zoccarato demonstreeris tugevat häälekooli, ent rolliga ei saanud ta lihtsalt hakkama. Kas sellisel juhul on külalisesinejate kutsumine — teadagi kui kalli tasu eest — otstarbekas?

Õnnelik on see vaataja, kes saab näha etendust tema paremail päevil.

PILLE PALM